

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania E. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] /2023 z dnia 4 lipca 2023 r.

w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 stycznia 2025 r.

oddala odwołanie.

Paweł Czubik Paweł Wojciechowski Aleksander Stępkowski

UZASADNIENIE

Sędzia Sądu Rejonowego w Płocku (dalej: Skarżąca lub Odwołująca), 24 sierpnia 2023 r. wniosła odwołanie od Uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (dalej także: KRS lub Rada) nr [...] /2023 z dnia 4 lipca 2023 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku (dalej: Uchwała), w której Rada nie wyraziła zgody na

dalsze zajmowanie stanowiska przez Skarżącą po osiągnięciu wieku uprawniającego do przejścia w stan spoczynku.

Na podstawie art. 44 ust.1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2024 r., poz. 1186, dalej: ustawa o KRS lub u.KRS) Uchwała została zaskarżona w całości. Skarżąca wniosła o uchylenie Uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Krajową Radę Sądownictwa.

Skarżąca zarzuciła Uchwale naruszenie

1. prawa materialnego tj.:

- a) art. 42 ust. 1 ustawy o KRS polegające na braku należytego uzasadnienia Uchwały poprzez ograniczenie tegoż uzasadnienia do przytoczenia stanowiska zawartego w opinii Prezesa Sądu Rejonowego w Płocku, danych statystycznych tam zawartych, w tym sytuacji kadrowej w Sekcji ds. wykroczeniowych na której stanie kadrowym wymienionych jest czterech sędziów (w tym jeden nie orzekający od co najmniej trzech lat), zaś jedynie Skarżąca od lat pracuje na pełnym etacie;
- b) § 65 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U 2024 r., poz. 334., dalej: Prawo o ustroju sądów powszechnych lub p.u.s.p.) poprzez pominięcie okoliczności, iż wbrew temu przepisowi obsadzenie stanowiska Skarżącej nastąpiło z uchybieniem terminowi wskazanemu w tymże przepisie tj. nie wcześniej niż 6 miesięcy przed przejściem sędziego w stan spoczynku, podczas, gdy pomimo złożonego oświadczenia o którym mowa w tym przepisie nie wysłuchano sędziego, nie nastąpiło wstrzymanie przydziału, a zarządzeniem Prezesa Sądu Rejonowego w Płocku z dniem 18 maja 2023r. rozpoczął orzekanie inny sędzia;
- c) Art. 69 § 1 b p.u.s.p., polegające na zdawkowym stwierdzeniu w skarżonej Uchwale, iż dalsze sprawowanie przez Skarżącą urzędu sędziego nie jest uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym przy wziętych pod uwagę danymi statystycznymi i sytuacji kadrowej (nota bene podanymi tendencyjnie, jak wskazano wyżej), co skutkowało podjęciem Uchwały z pominięciem ustawowych kryteriów statuowanych w tym przepisie, a w efekcie

implikowało ocenę przydatności Skarżącej jako sędziego w sposób powierzchowny, arbitralny przy całkowitym pominięciu jej doświadczenia zawodowego, posiadanej wiedzy i umiejętności nabytych w różnych wydziałach, pracy przy zastosowaniu różnych procedur prawnych;

- d) Art. 33 ust 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa polegające na podjęciu skarżonej Uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy z pominięciem zgromadzonej dokumentacji, w tym w szczególności informacji personalnych zawartych w aktach osobowych Skarżącej.

Mając na uwadze powyższe zarzuty Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonej Uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu powyższych zarzutów Skarżąca wskazała, że podstawę do podjęcia zaskarżonej Uchwały stanowiła opinia Prezesa Sądu Rejonowego w Płocku, dane statystyczne, sytuacja kadrowa w SR w Płocku oraz fakt, iż potrzeba kadrowa w związku z możliwym odejściem Skarżącej została już zabezpieczona, a ponadto stanowisko Zespołu członków Rady, który uznał, że za uwzględnieniem wniosku nie przemawia ani interes wymiaru sprawiedliwości, ani ważny interes społeczny, tym samym przejście Odwołującej w stan spoczynku wraz z osiągnięciem wieku jest zgodne z zasadą i regułą. Odwołująca wskazała, że co do zasady, istotnie, najczęściej sędziowie korzystają z przejścia w stan spoczynku z chwilą osiągnięcia wskazanego w p.u.s.p. wieku. Skarżąca wskazała, że nie dysponuje wiedzą czy jest to regułą.

Odwołująca podniosła, że jak słusznie zauważono w uzasadnieniu skarżonej Uchwały art. 69 § 1 b p.u.s.p. stanowi wyjątek od tej zasady i wówczas KRS decyduje, czy dana osoba może dalej pełnić funkcję sędziego czy też nie. Decyzja w tym zakresie została przez Ustawodawcę spersonalizowana i dotyczy konkretnej osoby. U podstaw tej decyzji leży ocena co do przydatności sędziego dla interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego. Skarżąca zarzuciła, iż KRS nie przeprowadziła jej wysłuchania w trybie art. 65 ust. 1 p.u.s.p. Zdaniem Skarżącej znamienny jest też wynik głosowania na skutek którego o podjęciu negatywnej dla niej Uchwały przeważał jeden głos.

Odwołująca wskazała, że w uzasadnieniu skarżonej Uchwały uznano, że w jej przypadku brak jest wyjątkowych okoliczności mających szczególnie doniosły charakter, które przemawiałyby za dalszym zajmowaniu stanowiska sędziego przez Skarżącą. Skarżąca podniosła, że trudno jest jej sobie wyobrazić, że to nadzwyczajne okoliczności, w przypadku zwykłego „sędziego liniowego” nie sprawującego i nie ubiegającego się o żadne funkcje mogłyby stanowić o owych nadzwyczajnych okolicznościach skoro nie mogą być za takie przyjęte wiedza i długoletnie doświadczenie sędziego orzecznika jak w jej przypadku.

Pismem datowanym na dzień 31 sierpnia 2023 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa złożył odpowiedź na odwołanie od Uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2023 z dnia 4 lipca 2023 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiagającego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku, wnosząc o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS, uczestnik postępowania przed KRS może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności Uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

W art. 69 § 1 p.u.s.p. uregulowano przejście sędziego w stan spoczynku z ukończeniem wskazanego w tym przepisie wieku, z jednoczesnym dopuszczeniem możliwości dalszego zajmowania stanowiska sędziego, o ile we wskazanym w tym przepisie terminie sędzia wyrazi wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie. Jednocześnie w art. 69 § 1b p.u.s.p. przewidziano, iż „Krajowa Rada Sądownictwa może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z

obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa jest ostateczna.”

Wobec takiego sformułowania przepisów relacja pomiędzy przywołanymi przepisami dwóch ustaw może być ujmowana w dwojaki sposób, a w konsekwencji orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące możliwości odwołania się do Sądu Najwyższego od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego, który osiągnął wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku nie było jednolite, przy czym dominowało stanowisko opowiadające się za możliwością sądowej kontroli legalności tego rodzaju uchwał (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2021 r. I NKRS 53/21 i przywołane tam orzecznictwo). W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2021 r., I NZP 3/21 przesądzone zostało, iż od Uchwały KRS wydanej na podstawie art. 69 § 1b p.u.s.p. przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS.

Przechodząc do oceny zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu, w pierwszej kolejności należy zaważyć, że w świetle wykładni literalnej, art. 69 § 1 zd. pierwsze p.u.s.p. wskazuje wiek w jakim sędzia przechodzi w stan spoczynku (dzień ukończenia 65 roku życia), ale jednocześnie brzmienie tego zdania (w szczególności użycie sformułowania „chyba, że”) wskazuje, że skutek ten nie następuje, jeśli w określonym przedziale czasowym sędzia oświadczy KRS wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jego stan zdrowia nie stoi temu na przeszkodzie. Artykuł 69 § 1 zd. pierwsze p.u.s.p. nie tworzy samodzielnej normy prawnej, która musi być rekonstruowana z uwzględnieniem art. 69 § 1b zd. pierwsze i § 3 p.u.s.p. W świetle tych przepisów ustawodawca przewidział możliwość dalszego zajmowania stanowiska do osiągnięcia wieku lat 70 w przypadku wyrażenia zgody przez KRS, gdy jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2021 r., I NKRS 53/21; z 26 kwietnia 2022 r., I NKRS 20/22).

Czasownik modalny „może”, którym posłużono się w art. 69 § 1b p.u.s.p. wskazuje na kompetencję KRS jako organu, to zaś wskazuje na obowiązek

rozpatrzenia sprawy w oparciu o kryteria wskazane w tym przepisie. KRS ma zatem obowiązek wskazać, w jaki sposób jej decyzja podyktowana była interesem wymiaru sprawiedliwości, względem na racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub w jaki sposób znajduje uzasadnienie w stanie obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. KRS nie może wykonywać swojej kompetencji na zasadzie pełnej uznaniowości (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 2/21; z 26 kwietnia 2021 r., I NKRS 53/21; z 26 kwietnia 2022 r., I NKRS 20/22). Nie jest zatem wystarczające samo powtórzenie treści przepisów i poprzestanie na ogólnych stwierdzeniach, bez odniesienia się do okoliczności konkretnej sprawy.

W świetle powyższego, nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut braku należytego uzasadnienia Uchwały oraz braku wszechstronnego rozważenia sprawy tj. art. 42 ust. 1 u.KRS oraz art. 33 ust. 1 uKRS.

Chociaż uzasadnienie Uchwały sporządzone przez KRS jest zwięzłe, to jednak wskazuje na motywy, które podjętą decyzję czynią zasadną. Podejmując Uchwałę, Rada uwzględniła bowiem opinię Prezesa Sądu Rejonowego w Płocku, dane statystyczne dotyczące pracy Skarżącej oraz wzięła pod uwagę informacje o sytuacji kadrowej w Sądzie Rejonowym w Płocku, a w szczególności informację, że potrzeby kadrowe na wypadek przejścia Odwołującej w stan spoczynku zostały zabezpieczone. Biorąc pod uwagę sytuację kadrową Sądu Rejonowego w Płocku, obciążenie pracą Wydziału, w którym Skarżąca orzeka i przedłożone dane statystyczne dotyczące jej pracy, nie znaleziono podstaw do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez uczestniczkę postępowania. KRS podniosła, że z przedłożonych danych statystycznych obrazujących pracę sędzi wynika, że osiąga ona przeciętne wyniki, ponadto jak wynika z pisma Prezesa Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 21 czerwca 2023 r. sekcja ds. wykroczeniowych, w której sędzia orzeka, została zabezpieczona na wypadek jej przejścia w stan spoczynku, co pozwoli na w miarę prawidłowe funkcjonowanie sekcji do czasu zwrotu i obsadzenia etatu. Rada wyjaśniła, że przejście Skarżącej w stan spoczynku nie będzie skutkować negatywnymi konsekwencjami dla jednostki orzeczniczej, w której pełni służbę co znajduje potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji, w tym w szczególności w informacji przedłożonej przez Prezesa. Rada w tym względzie

podzieliła w pełni stanowisko Zespołu członków KRS przyjęte bezwzględną większością głosów (oddano 0 głosów „za”, 2 głosy „przeciw” 1 głos „wstrzymujący się”), w przedmiocie rekomendacji niewyrażenia zgody na dalsze zajmowanie przez Skarżącą stanowiska sędziego Sądu Rejonowego w Płocku. Wobec powyższego należy uznać, że Rada wyjaśniła w sposób wystarczający powody dla których uznała, że za uwzględnieniem wniosku uczestniczki postępowania nie przemawia ani interes wymiaru sprawiedliwości, ani ważny interes społeczny.

Warto również zaznaczyć, że w odwołaniu Skarżąca nie wskazała na czym miałyby w jej ocenie polegać braki uzasadnienia zaskarżonej uchwały KRS poza ogólnym stwierdzeniem, że takowe braki zaistniały. Ponadto sama Skarżąca wskazała, że z treści uzasadnienia uchwały wynika, że podstawę do podjęcia decyzji tej treści stanowiła opinia Prezesa Sądu Rejonowego w Płocku, dane statystyczne, sytuacja kadrowa w Sądzie Rejonowego w Płocku oraz fakt, iż potrzeba kadrowa w związku z jej odejściem została już zabezpieczona, a ponadto stanowisko Zespołu członków Rady, który uznał, że za uwzględnieniem wniosku nie przemawia ani interes wymiaru sprawiedliwości, ani ważny interes społeczny.

W związku z powyższym trudno było uznać, że Rada nienależycie uzasadniła zaskarżoną Uchwałę, wobec czego, zarzut naruszenia art. 42 ust 1 u.KRS był nietrafny.

Z tych samych przyczyn niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS, zgodnie z którym Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, a wywiązanie się z tego obowiązku musi wynikać z treści uzasadnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2020 r., I NO 81/20). Zawarte w treści uzasadnienia Uchwały wyjaśnienia pozwalają na uznanie, iż Rada w sposób wszechstronny i przekonujący uzasadniła brak przesłanek wyrażenia zgody na dalsze pełnienie służby przez Skarżącą. Trudno jest nadto przyjąć, że przy wydawaniu zaskarżonej Uchwały Rada pominęła zgromadzoną dokumentację, w tym informacje personalne zawarte w aktach osobowych Skarżącej, skoro o nadesłanie dokumentów oraz akt osobowych zwróciła się do Prezesa Sądu Okręgowego w Płocku. Obowiązkiem Krajowej Rady Sądownictwa jest wszechstronne rozważenie sprawy. Obowiązek ten oznacza konieczność uwzględnienia w toku postępowania wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia treści podejmowanej

Uchwały, zarówno w kontekście zebrania odpowiedniego materiału dowodowego, jak również wnikliwej jego oceny (zob. Wyrok Sądu Najwyższego z 29 maja 2024 r. I NKRS 88/23).

W ocenie Sądu Najwyższego bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 69 § 1b p.u.s.p. Wyrażając to stanowisko, należy na wstępie wskazać, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do oceny celowości realizowanej przez Radę polityki kadrowej sądownictwa powszechnego, a więc w istocie do dokonywania ingerencji w materialną treść zaskarżonej Uchwały. Pogląd ten opiera się na przekonaniu, że w świetle obowiązujących przepisów ustalenie zasadności dalszego zajmowania stanowiska sędziego stanowi wyłączną kompetencję Rady (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 22/21), i że rola Sądu Najwyższego w tym zakresie sprowadza się jedynie do zbadania Uchwały KRS pod kątem działania KRS w zgodzie z prawem, w tym pod kątem ewentualnego użycia przez ten organ niedozwolonego kryterium oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 lutego 2019 r., I NO 16/18). Sąd Najwyższy jednocześnie zauważa, że dla oceny wspomnianego zarzutu znaczenie ma art. 69 § 1 p.u.s.p., w świetle którego „sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia (...)”. Wobec obowiązywania tej regulacji nie można mieć jakichkolwiek wątpliwości, że przejście w stan spoczynku sędziego wraz z osiągnięciem określonego wieku jest zasadą i następuje *ex lege* (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 8 sierpnia 2023 r., I NKRS 32/23; 19 września 2023 r., I NKRS 36/23; 7 listopada 2023 r., I NKRS 64/23). Od tak ukształtowanego uregulowania prawodawca przewiduje wyjątek ujęty w art. 69 § 1b p.u.s.p. Przepis ten wyposaża KRS w uprawnienie do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego pomimo ukończenia przez niego 65 roku życia, o ile jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym. Równolegle nakłada on na nią obowiązek uzasadnienia, że interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny wymaga odstąpienia od zasady przejścia sędziego w stan spoczynku po osiągnięciu 65 roku życia a jej Uchwała ma charakter konstytutywny. W tym kontekście należy podkreślić, że użyte przez ustawodawcę pojęcia: „interes wymiaru sprawiedliwości” i „ważny interes społeczny”, o których mowa w art. 69 § 1b p.u.s.p. to: „pojęcia niedookreślone, których wypełnienie konkretną treścią ustawodawca pozostawił Krajowej Radzie

Sądownictwa, wskazując jedynie, że za pozytywnym ustaleniem, iż zachodzą one w konkretnej sprawie, mogą przemawiać racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Przykłady te stanowią istotną wskazówkę interpretacyjną. Wynika z nich bowiem jednoznacznie, że „interes”, o którym mowa wyżej, ma charakter pozytywny, a nie negatywny. Każde odejście doświadczonego i rzetelnego sędziego w stan spoczynku jest pewnym „osłabieniem” wymiaru sprawiedliwości, ale też jest naturalną i ustawowo uzasadnioną koniecznością. Nie można więc utożsamiać interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziowskiego przez osobę, która osiągnęła już 65 rok życia.” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2021 r., I NKRS 80/21; zob. także wyroki Sądu Najwyższego z: 6 lipca 2022 r., I NKRS 31/22; 25 stycznia 2023 r., I NKRS 98/22; 19 września 2023 r., I NKRS 36/23 oraz I NKRS 54/23; 7 listopada 2023 r., I NKRS 64/23).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy stwierdza, że Krajowa Rada Sądownictwa skorzystała z przysługujących jej uprawnień i dokonała oceny przedmiotowej sprawy. Należy zwrócić uwagę, że pismem z dnia 12 czerwca 2023 r. Rada zwróciła się do Prezesa Sądu Okręgowego w Płocku o nadesłanie opinii o pracy Skarżącej, celem uzupełnienia materiałów sprawy, a także o informacje, czy dalsze zajmowanie stanowiska Pani sędzi odpowiada potrzebom kadrowym i obciążeniu sędziów w sądzie, a nadto o przedstawienie danych statystycznych dotyczących pracy Pani sędzi za ostatni rok, indywidualnie oraz na tle pozostałych sędziów orzekających w tym samym wydziale, informację o sytuacji kadrowej sądu i wydziału, w którym orzeka Pani sędzia (obsada, obciążenie), nadesłanie wykazu nieobecności sędzi w pracy za ostatni rok (innych niż urlop wypoczynkowy), akt osobowych. Prezes Sądu Okręgowego w Płocku zwrócił się o nadesłanie powyższych informacji i dokumentów do Prezesa Sądu Rejonowego w Płocku.

W piśmie z 21 czerwca 2023 r. Prezes Sądu Rejonowego w Płocku wskazał, że Odwołująca orzeka w Sekcji ds. Wykroczeniowych. Od marca 2022 r. do maja 2023 r. w Sekcji orzekał Kierownik Sekcji na 50% (pozostałe 50% w sprawach o sygnaturze „K” oraz Skarżąca. Jest to minimalny stan kadry niezbędny do sprawnego funkcjonowania sekcji, przy założeniu braku zwolnień lekarskich. Optymalnym

stanem osobowym jest dwóch orzeczników na 100% plus Kierownik Sekcji orzekający na dotychczasowym poziomie. Jednocześnie z potencjalnym ryzykiem związanym z przejściem w stan spoczynku przez Skarżącą, Prezes Sądu Rejonowego w Płocku podjął decyzję o skierowaniu kolejnego etatu do Sekcji. Powyższe wynikało z faktu, że od 12 maja 2023 r. podjęło pracę w Sądzie Rejonowym w Płocku dwóch nowych orzeczników i Prezes miał możliwość skierowania jednego z nich do pionu karnego i tym samym przesunięcie do pionu wykroczeń odbyło się bez uszczerbku dla osób orzekających w sprawach o sygnaturze „K”. W konsekwencji Sekcja ds. Wykroczeniowych została zabezpieczona na wypadek przejścia w stan spoczynku i pozwoli to na w miarę prawidłowe funkcjonowanie sekcji do czasu zwrotu i obsadzenia etatu. Zresztą także w odwołaniu Skarżąca podnosi okoliczność, że w maju 2023 r. rozpoczął orzekanie nowy sędzia (k. 10).

Z danych statystycznych przedłożonych przez Prezesa Sądu Rejonowego w Płocku wynika, że Wpływ w repertorium „W” Skarżącej w 2022 r. wynosił 1078 spraw, przy ogólnym wpływie 2011 spraw. Skarżąca sporządziła 24 uzasadnienia (w tym 3 po terminie), na łączną liczbę ogółem 46 uzasadnień w Wydziale. W okresie od 31 stycznia 2022 r. do 22 lipca 2022 r. Skarżąca była nieobecna w pracy 35 dni (42 dni kalendarzowe) z innej przyczyny niż urlop wypoczynkowy. Z opinii Prezesa Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 21 czerwca 2023 r. wynika, że Skarżąca charakteryzuje się zdecydowaniem i decyzyjnością zarówno w pracy merytorycznej jak i w kontaktach. Odznacza się samodzielnością. W okresie od 2019 r. odnotowano 3 skargi administracyjne – wszystkie niezasadne. Prezes uznał ponadto, że Odwołująca osiąga przeciętne wyniki w pracy orzeczniczej tj. poziom załatwieni spraw w latach 2021 - 2022 jest na poziomie sędziego orzekającego ze współczynnikiem 0,6-0,7.

Dysponując powyższymi informacjami Rada miała podstawy do uznania, że za uwzględnieniem wniosku uczestniczki postępowania nie przemawia ani interes wymiaru sprawiedliwości, ani ważny interes społeczny. Rada nie dostrzegła przesłanek pozwalających na uwzględnienie wniosku Skarżącej. Reasumując z uzasadnienia Uchwały można wywnioskować, że nie zaistniały okoliczności, które

skutkowałyby odstępniem od ustawowej zasady, zgodnie z którą sędzia przechodzi w stan spoczynku po ukończeniu 65 roku życia.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia § 65 ust. 1 p.u.s.p. w pierwszej kolejności wskazać należy, że taka jednostka redakcyjna nie występuje w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U.2024.334). Należy natomiast zaznaczyć, że przy rozpatrywaniu środka zaskarżenia jakim jest odwołanie od Uchwały KRS, zastosowanie znajdują przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 u.KRS). Dlatego też, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). W odwołaniu przy wykazywaniu sprzeczności Uchwały Rady z prawem zarzuty powinny być formułowane w sposób odpowiadający wymogom wynikającym z art. 398³ § 1 k.p.c. Oznacza to, że uczestnik postępowania wnoszący odwołanie powinien wskazać naruszenie konkretnych przepisów prawa materialnego przez ich błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie. Natomiast zarzucając naruszenie wyartykułowanych przepisów postępowania, powinien wykazać, że to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 marca 2012 r. sygn. III KRS 5/12). Sąd Najwyższy pozostaje związany granicami skargi kasacyjnej (odpowiednio: odwołania od uchwały KRS) i nie jest powołany do jej samodzielnej konkretyzacji czy uzupełniania o brakujące, istotne elementy.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy nie może domyślać się intencji Odwołującej się i zastępować jej, formułując za nią zarzuty pod adresem skarżonej Uchwały. W realiach niniejszej sprawy Skarżąca przywołała natomiast w odwołaniu nieistniejącą jednostkę redakcyjną tj. art. 65 ust. 1 p.u.s.p., którą powtórzyła także w treści uzasadnienia. Brak wskazania naruszonego przepisu stanowi nieusuwalny brak formalny środka zaskarżenia, co czyni odwołanie w tym zakresie niedopuszczalne, a w konsekwencji uznać należało, że podniesiony przez Skarżącą zarzut naruszenia § 65 ust. 1 p.u.s.p. nie poddawał się kontroli instancyjnej.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy nie uwzględnił odwołania i tym samym nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej Uchwały i przekazania sprawy Radzie do ponownego rozpatrzenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS orzekł jak w sentencji.

Paweł Czubik   Paweł Wojciechowski   Aleksander Stępkowski

ł.n

r.g.